

Setkala jsem se s 45. letým mužem, vysokoškolačkem, pracujícím ve zdravotnictví, homosexuálem, který žije s partnerem již delší dobu, ke své orientaci se veřejně hlásí.

Vím, že jste homosexuál.

Netajím se s tím.

Kdy jste si začal uvědomovat svoji odlišnou orientaci?

Úplně přesně to nevím, ale ve škole, když se spolužáci bavili prohlížením časopisů s akty žen a hodnotili spolužačky, nezajímalo mne to. Občas si mne dobírali, že jsem stydlivka. První uvědomění, že je se mnou asi něco jiného, bylo v pubertě, kdy jsem si prvně uvědomil, že děvčata mi nic neříkají, ale naopak pohled na pěkného mladého muže u mne vyvolal vzrušení.

Jak jste se s tímto zjištěním vyrovnával ?

No, na začátku to byl šok. Zpočátku jsem nevěděl, jak se s touto skutečností poperu, kladl jsem si spoustu otázek. Koho se zeptám, kdo mi poradí, je to na mně vidět? Promýšlel jsem i co řeknu rodičům. V dnešní době je to asi trochu snadnější, protože homosexualita není již takové tabu. V době, kdy jsem se se skutečností, že jsem homouš, pral já, byli homosexuálové v podvědomí společnosti vyvrhelové, nenormální, úchyláci, apod.. Když jsem zjistil, že do této skupiny asi patřím, studoval jsem střední školu, strašně jsem se styděl. Skrýval jsem svoji orientaci před rodinou i okolím. Uzavřel jsem se do sebe a stále řešil svůj problém sám se sebou. První, kdo si všiml, že se se mnou něco děje, byla maminka. Měli jsme spolu a máme stále krásný vztah, takže i když to nebylo lehké, svěřil jsem se se svými pocity. Moje máma je úžasný člověk. Navštívila se mnou odborníka, a úplně mne odrovnala slovy: „Hlavně abys byl šťastný, zdravý a spokojený, ty můj broučku.“ V tu chvíli jsem věděl, že i kdyby se na mne všichni vykašlali, máma bude můj spojenec. Trochu se mi ulevilo. S taťkou to bylo trochu složitější, vyrovnával se s tím delší čas, ale myslím, že i na jeho názoru zapracovala maminka.

Máte sourozence?

Mám starší sestru. Asi Vás zajímá její reakce.

Souhlasně pokývávám hlavou.

„No nazdar, co na to brácho naši? Jinak budeš normální vid’.“ Taky chvíli se musela se skutečností vyrovnávat. Dneska nemá problém ona ani její rodina se mnou ani mým partnerem.

Kdy se to dozvědělo Vaše okolí?

Mnohem později, tak nějak postupně. Reakce byly rozmanité, někdo se pozastavil, někdo přerušil se mnou veškeré kontakty, pár přátel zůstalo. S postupem času jsem se vyrovnával já i ostatní.

Co partnerství ?

No, to chvíli trvalo, není jednoduché k někomu přijít a oslovit ho. Nemáme to napsané na čele. Na vysoké škole jsem poznal kolegu, do kterého jsem se zamiloval. Svou lásku jsem se snažil skrývat, ale tak nějak vplynula situace, kdy jsme si vzájemně přiznali svoji náklonnost. Vztah nám vydržel doposud. I naše rodiny se vzájemně respektují. Náš vztah již není tajemstvím, je pro nás bezvadné, že nás okolí vnímá jako normální, slušné lidi. Nemáme již ten punc oblud.

Máte ve vztahu nějak rozdělné role, nemyslím přímo sexuální role.

Společně se staráme o chod domácnosti, já jsem spíše bordelář, můj partner je pořádkumilovný. Co se týče finanční a majetkové stránky, máme ji vyřešenou smluvním vztahem. Co se týče sexuálního vztahu, respektujeme jeden druhého. Myslím si, že fungujeme jako každý jiný partnerský pár.“

Co děti u homosexuálních párů ?

Víte, říká se, že děti by měly vyrůst v úplné rodině. Je otázka, co je úplná rodina. Táta, máma? Vždyť mnoho dětí vyrostlo nebo vyrůstá pouze s jedním s rodičů, ať matkou nebo otcem a nemyslím si, že by byly špatně vychovány. Naopak jsou děti, které vyrůstaly v úplné

rodině a mají problémy. Proč by nemohl homosexuální pár skvěle vychovat dítě? Otázkou však zůstává, jestli by dítě tohoto páru netrpělo ve vztahu k okolí i k sobě samému. Jak mu vysvětlit, že v domácnosti jsou dva jedinci stejného pohlaví, muži. Problém vidím i v pořízení si potomka. Neexistuje legislativa, která by toto povolovala. Hodně energie bylo vyvinuto při schválení registrovaného partnerství. Třeba na toto téma také v parlamentu dojde. Na ženy se v tomto směru pohlíží trochu jinak, tolika nepřekvapuje dítě v rodině dvou žen. Mají i jiné možnosti, jak dítě získat. Některé to řeší mužem na objednávku, vím, že není velkým problémem i umělé oplodnění.“

Uvažovali jste s partnerem o eventuální adopci?

My jsme s partnerem ve věku, kdy potomka neřešíme. Vlastně jsme to tak nějak neřešili nikdy, rozhodli jsme se žít spolu ve vztahu, který děti nepřináší. Tím nechci říct, že bychom děti neměli rádi, naopak. Děti máme rádi, pomáháme s výchovou potomků svých sourozenců, vedeme vodácký oddíl, se kterým pořádáme různé akce, jezdíme na letní tábory.

Vědí rodiče dětí o vaší orientaci ?

Nevím jestli všichni, ale neřešili jsme v tomto směru žádné problémy.

Mělo by se o homosexualitě více mluvit, vědět?

/Úsměv/ Mluvit, aby se z toho nestala módní záležitost. Spíše by se měly už děti ve škole dozvědět, že je možné, že i některý z nich může být tím 4%, že i to je normální. Měly by znát, jak se chovat v případě, že se to týká jich. Jak přistupovat k homosexuálům, že to nejsou exotická zvířata. Že HIV a AIDS není jen stigma homosexuálů, ale i mezi heterosexuály je spousta nemocných. Osvěta by měla probíhat i mezi rodiči, aby byli připraveni na skutečnost, že i oni, ač heterosexuálové, mohou mít potomka s opačnou orientací. Ono je těžké si přiznat, že jsem homosexuál a ještě je těžší pro rodiče je tuto skutečnost akceptovat.

Myslíte si, že by otázka homosexuality měla být zařazena do sexuální výchovy na školách?

Určitě. Myslím si, že by nebylo i od věci, kdyby se děti dozvěděly i některé skutečnosti přímo od homosexuálních jedinců, kteří by se mohli v tomto směru vyučujícím pomoci. Ono není jednoduché o homosexualitě objektivně informovat. Sice už to není přísné tabu, ale ne všichni jsou schopni tuto skutečnost respektovat. I já se ještě někdy setkávám s opovržením. Je pravda, že jinému pohledu napomohlo i přiznání známých osobností, ale někdy je to ještě stále složité.

Setkal jste se s diskriminací ?

No, to přímo ne, ale někdy zraní i pohled a nevybíravé slovo. Teď již to není tak časté.

Jak reagovali spolupracovníci, když se dozvěděli o Vaší orientaci?

Do současného kolektivu jsem přišel před 10 lety a veřejně jsem se přiznal. Nejprve bylo cítit takové napětí, ale postupně se vše ztišilo a vycházíme spolu perfektně. Naopak, o homosexuálech se dokážeme bavit bez emocí a předsudků. Kolegové znají i mého partnera a nevidí v našem soužití žádný problém. Není to všude tak ideální, mám známé, kteří museli svá pracoviště změnit. Spousta z nich svou orientaci raději tají. Já měl to štěstí, že mne neodvrhla rodina, ani mé nejbližší okolí, mám skvělý a fungující partnerský vztah. Netvrdím, že vše je úplně ideál, ale to není nikde. Nemám problémy o své orientaci hovořit, ale nedávám jí na odiv.